

Kruistocht **in wielerbroek**

Kruistocht **in wielerbroek**

De beste blogs van
Fietsen4Fietsen.nl
2010 t/m 2013

Fred Schoorl
en Jaap Winter

Voorwoord

Ik wist niet dat Het Goede Fietsen bestond. Zelf fiets ik ook best goed, maar ik zou dat toch niet zo snel het Goede Fietsen noemen. Wel ken ik het fenomeen fietsen voor het goede doel, ik geloof dat er elke dag wel een groep fietsers de Mont Ventoux opfietst om geld in te zamelen voor een goed doel – ik heb daaraan een substantieel deel van de totaaloplage van mijn roman Ventoux gedoneerd. Maar ik heb de indruk dat de negen mannen die Het Goede Fietsen propageren iets anders bedoelen dan louter fietsen voor het goede doel, ook al maakt een goed doel deel uit van hun project.

Over dat goede doel het volgende. Ik ken een Amerikaans fietsmerk dat voor elke verkochte fiets een andere fiets naar Afrika verzendt en ik overweeg op mijn volgende racefiets Sram-componenten te laten monteren, omdat Sram zich ook bezighoudt met de verspreiding van fietsen in Afrika. Geen racefietsen, maar de heavy-duty modellen waarmee je een koe achterop kunt nemen. Ik hou geloof ik van praktische, pragmatische vormen van hulp. Van dingen die dingen veranderen – een fiets waarop een kind naar school kan, een dokter naar zijn patiënt of een ondernemer naar zijn klanten. Zo'n ding is dus de fiets in Afrika, iets simpels met grote impact – eigenlijk konden we het al weten sinds de missionarissen per fiets het continent kerstenden.

Terug naar Het Goede Fietsen – heet dat zo omdat de fietsers4fietsers zich de hele tijd heel goed wanen omdat zij zich in het zweet trappen voor de fietsificatie van Afrika? Ik geloof het niet. Ik dacht aanvankelijk dat zij in één ruk van Maastricht naar Athene waren gereden, maar dat bleek niet zo te zijn. Ze hadden er vier aparte tochten aan besteed. Dat stelde mij gerust. Je hebt goede doelen-fietsers die zes keer op een dag de Ventoux bestijgen, en daar heb ik het niet zo op. Het is me te fanatiek en het lijkt me het nodeloos opzoeken van pijn. De fietsers4fietsers geven ruimhartig toe dat zij het ook voor hun eigen plezier doen – dat lijkt me vrij essentieel.

Verder begrijp ik dat de mannen na gedane hoogtekilometers plaatsnemen aan een grote tafel met daarop een voortreffelijk maal (en voortreffelijke wijn, denk ik zo maar), en dat zij dan een filosofisch boek ter hand nemen en daaraan een discours wijden. Het Goede Leven. En dat twee mannen na de tocht iedere avond ook nog lezenswaardige blogs schrijven. Ik kan ze de lezer aanbevelen.

Nu begrijp ik het Goede Fietsen. Geen absurde bewijsdrift verhuld als goedertierenheid, geen ascetische angst voor een onsje extra, en het streven naar evenwicht tussen geest en lichaam. En dat alles dan met een mooi praktisch doel voor ogen, goede fietsen voor Afrikanen. Top hoor, Het Goede Fietsen.

Bert Wagendorp

Inhoud

Het Begin van de Tocht	13
<u>Van Limburgse heuvels naar Zwitserse Alpen:</u>	
<u>Maastricht - Lausanne</u>	
<u>12 juni t/m 19 juni 2010</u>	16
Sfeerimpressie in foto's	36
Essay: Het Goede Fietsen	38
<u>Over de Alpen... en daar voorbij:</u>	
<u>Lausanne - Florence</u>	
<u>1 juli t/m 10 juli 2011</u>	40
Sfeerimpressie in foto's	64
Essay: Het Goede Doel	68
<u>Naar de Eeuwige Stad en verder:</u>	
<u>Florence - Rome - Napels</u>	
<u>8 juni t/m 16 juni 2012</u>	72
Sfeerimpressie in foto's	92
Essay: Goede Vrienden	94
<u>Van het slijk der aarde naar de Goden:</u>	
<u>Napels - Athene</u>	
<u>31 mei t/m 9 juni 2013</u>	98
Sfeerimpressie in foto's	122
Essay: Goede Boeken	124
Nawoord	129

Het Begin van de Tocht

Door Jaap

Uignano, augustus 2009. Een verstill Italiaans gehucht, op een steenworp van Volterra in Toscane. Een grandioze, oude Italiaanse villa op een heuvel, met zwembad, in-house bioscoop en een magistraal uitzicht over het glooiende, zinderende, groengele Toscaanse landschap. Een glorieus huwelijksjubileum. Joris, Daan en Marc hebben racefietsen meegenomen, om een ochtendje te trappen af en toe. Ik heb niets bij me en voel me stokongelukkig. Gaan de mannen fietsen en ik kan niet mee? Aan het zwembad-cum-wifi wordt op laptops (we leven in het pre-iPad-tijdperk) naarstig gezocht naar fietsverhuurders in de buurt. Ik vind er één in San Gimignano, 30 kilometer verder. Twee fietsen huren we, ook een voor mijn zoon Julius van 14. Framemaat 58 hebben ze hier niet, het blijft steken bij 52, maar met het zadel op het hoogste punt gaat het net.

We fietsen een mooi rondje om Uignano, een kilometer of 40. Oef, die heuvels zijn taai, maar altijd is er weer een afdaling. Marc is sterk, fietst kennelijk honderduit, waaronder zware touretappes. Daar zijn Joris, Daan, Julius en ik niet tegen bestand en we vinden onze eigen weg. Met Julius naast me zingt Peter Koelewijn door m'n hoofd: 'Je wordt ouder papa, geef het maar toe, je wil er alles aan doen maar je weet niet hoe, je wordt ouder papa!' Mijn gestage verval wordt gelukkig meer dan goed gemaakt door Julius. Hij fietst volop mee, iel nog met z'n 14 jaar maar al wel gehard deze zomer na een maand met de rugzak in de Rocky Mountains. Ik zie hem op elke helling denken: 'Ik laat me er niet afrijden door die oude knarren.' Hier wordt een fietser geboren. Hij weet het nog niet, maar de komende jaren hoeft met Michelangelo slechts het overtollige steen van andere, al dan niet sportieve verleidingen te worden verwijderd.

De volgende dag weer met ons vieren op pad, een ander rondje, even prachtig. Julius gelooft het wel vandaag en Marc is er op de eerste heuvel al weer vandoor. Na een afdaling komen Daan, Joris en ik bij elkaar en kletsen wat als we langzaam een nieuwe helling

bestijgen. Ineens worden we van achter ingehaald. Twee oude mannen met doorgroefd gelaat trappen ons gestaag voorbij, in briljante Italiaanse wielerkledij. Verbijsterd kijken we elkaar aan. Zijn dit oude wielersprofs, die nog Giro's hebben gefietst zoals Dino Buzzati ze beschreef in *De Ronde van Italië*? We haken aan en beginnen een praatje. Eind zestig zijn ze, en zonder hijgen staan ze ons al klimmend te woord, wat een inhoud! Ze fietsen al decennia samen, twee keer per week een rondje. Met de jaren worden de rondjes korter en gaat het tempo omlaag, maar ze fietsen. Ze zijn fietsers en ze fietsen. Zo simpel is het. **Geen** waarom of waartoe, ze fietsen gewoon. Ik voel een opening naar een woordeloze, haast tastbare helderheid. Een verbinding met van alles en nog wat, met het leven in het nu, leven als de zin van het leven. Ik denk aan m'n vader die als scherts altijd zei dat ik het verbindend principe niet zag, zonder ooit aan te geven wat dat dan wel was. Dit is het dus. Fietsen als metafoor van het leven. Het verbindend principe. Bij Daan en Joris is ook iets gebeurd, ik zie het in hun blik. Voor ons gevoel van eigenwaarde en van wat over is van onze jeugd laten we de oude mannen uiteindelijk achter ons, knarsend omhoog. Het gesprek aan het zwembad krijgt een heel andere lading. We moeten fietsen klinkt het, blijven fietsen, over 30 jaar ook nog fietsen. Maar hoe dan en waar? We wonen allemaal een eind uit elkaar, hoe gaan we dat doen? Een tocht fietsen. Naar Zwitserland, roep ik, ik wil naar Zwitserland fietsen. Ik weet eigenlijk niet waarom, maar denk al heel lang dat het prachtig zal zijn vanuit Nederland naar Zwitserland te fietsen. Los van iedere voorstelling die ik me van dat fietsen zelf kan maken spreekt het idee aan naar Zwitserland te fietsen. Het idee van een tocht, een reis. Van vrijheid, ontdekken en avontuur. Van horizons die moeten worden ontdekt omdat ze er nu eenmaal zijn. Het nomadische zit nog in de genen. Iets als een bike-about voor Hollandse Aborigines, een onderbreking van het reguliere bestaan voor een fysieke en spirituele reis.

Terug in Nederland vertel ik Fred langs het veld waar onze zonen voetballen over het fietsplan. Fred straalt van oor tot oor. Hij blijkt

een fietser die ooit dicht bij een wielercarrière was. Hij heeft nog een jaar in Spanje gefietst, met profs en semi-profs. Fred vraagt zijn broer André, mede natuur- en vogelliefhebber, sportieve doorzetter. Ik bel Onno, vriend, slapie tijdens het WK voetbal voor advocaten, sport- en krachtmens en broer in hart en ziel. Onno vraagt zijn neef Cornelis, doorgewinterd fietser. Cornelis wil mee mits ook fietsmaat en latere wegkapitein Noud mee mag. Ik vraag ook Maurits, oud kantoorgenoot en tempobeul bij tegenwind, altijd in voor een mooie tocht. Maurits vraagt een jaar later Peter, die veel van Europa op de fiets heeft gezien, onze Cipollini. Daan en Joris vragen Joost, studievriend uit Groningen, sportman in hart en nieren en recentelijk ruste. Maar Joost draait zijn knie in de soep en moet zijn deelname uitstellen. Zo begint de Tocht. De Tocht die ons ver voorbij Zwitserland zal brengen. Een ode aan het leven door een wonderlijke combinatie van het goede fietsen, goede vrienden, goede boeken en goede doelen. Fietsen4Fietsen.